

Vagy egy félórásckát leselkedtek így, aztán viszontátérték s a gyöpre heveredtek. A levegő meleg volt, a föld zsongott és pihegett. Ibolyka karjára dőlt és fel, a csillagokig elmélázgatott. Különös, nyugtalanító bizsergést érzett a tagjaiban, szívecskéje hol sebesebben vert, hol alábbhagyott s úgy érezte, hogy gyöngye hamvas orcáját, orrocskáját csiklandozza, simogatja egy láthatatlan rózsalevél. A szerelemre gondolt, amelyről a tudós bácsik, a kesernyés hangu mademoisellek sosem tettek előtte említést, csak regényekben olvasott olykor nagy titokban, lopva, elrejtőzve a halastó virágos bokrai közé. Maga sem tudta, miért, mindig ez a furcsa valami járt az elméjében, melyet közönségesen szerelemnek szoktak mondogatni.

— Vajjon milyen lehet? — tünődözött, hátra-simítva makrancos szőke haját. — Virág, fa, madár, levél?

Összeráncolta fehér homlokát. Igen, tudnia kell, hogy milyen a szerelem. De bármire gondolt, bármilyenek képzelte is el, érezte, hogy nem találta el az igazi ábrázatját. Bosszusan toppantott a sankával és lovaglókorbácsával végigvágott a gyöp füvén. Aztán hirtelen Julishoz fordult, ki engedelmesen, szolgálatkészen figyelte urnője tekintetét.

— Mondd, Julis — kérdezte — mond, milyen is az a szerelem? Én úgy képezem, holmi bársonyos violaszínű nagy szitakötő, a szárnya gyémánt, a lába rubin. Mondd, te nem ilyennek gondolod?

A kis komorna elpirult és megrezzelve lesütötte fürtös fejét.

— A szerelemnek — felelte halkán — kék nadragja van, cipőjén sarkantyú, oldalán panganét, galérján fényes csillag.

Csűrös Zoltán.

JULI NÉNI.

Szóvalan, mogorva, horvát-szavu néne, huszonnégy évig volt hűséges cselédje, kisérő árnyéka, aggódó védője az én jó anyámnak kereszt-segítője: öreg Juli néni . . .

Ugy került anyámmal, fiatalos korban. Szürke, kis bánatát el is panaszkolta: Szeretett egy legényt — szegény, csunya, lélek! elbusulta magát, mert az rá se nézett, szegény Juli néni . . .

Attól kezdve már csak hűség volt az élet. S ahogy tántorogtak munkában az évek, dolgozott, mormogott, reggel, este, délbe s pörölt az anyámmal, hogyha munkán érte mérges Juli néni . . .

Gyűlölte a boldog, csókos ifjúságot, szerelmes macskákra söprűnyéllel vágott s mindig bezavarta a többi cselédet, hogyha legényt vártak s a kapuba tévedt bolond Juli néni . . .

Soha se nevetett világ-életébe, csak hogyha mi kértük: vegyen az ölébe. Olyankor kibuggyant soha-anyasága s el nem fáradt csókba, halk simogatásba árva Juli néni . . .

Őt fiát dajkálta az édes anyámnak. S hányszor állt eléje haragvó apámnak! Kölyök-féltő tigris nyomába se lépett, ahogy a veréstől százszor is megvédett bátor Juli néni . . .

Sohse kért kimenőt, csak kálóriára.

Akkor felöltözött fekete ruhába, sötét, selyemkendőt kötött a fejére, könyvet, rozmaringot vett a két kezébe ráncos Juli néni . . .

S aztán a templomba ballagott mogorván s pergett a könny egyre fakószínű arcán. S otthon — magasztalta váltig a beszédet, pedig bizony abból árva szót sem értett siró Juli néni . . .

Minden évben elment a processióval, ő ment közben a Flórián-zászlóval. Három napi járón soha el nem fáradt s nekünk kért ott áldást, nem pedig magának erős Juli néni . . .

Ha betegek voltunk — nem mozdult az ágytól, elmarta anyámat a virrasztgatástól, Kidobta az orvost, pirulát, üveget s ő főzött csodára gyógyító füveket tudós Juli néni . . .

Százsor elment tőlünk zsörtölő haraggal s visszaédesedett mégis virradattal, elkergette mindjárt az újabb cselédet s tegnapi nyomokba friss erővel lépett irigy Juli néni . . .

Mikor aztán egyszer... ősszel... egy vasárnap, temetőbe vitték busan az apámat:

— pedig tele volt a szíve könnyel, jajjal — úgy állt anyám mellett, mint egy cherub-angyal csodás Juli néni . . .

Dunaparti Babel zugó városába csak eljött utánunk. (Pedig öreg lába de nehezen birta három emeletre!) Pörölt, mosott, főzött, védett reggel, este nagy, nagy Juli néni . . .

Minden futó garast háromszor megnézett, szidta a mézárast, szatócsot és péket s mivel tán rubrikákat tett a kiadásba: haragosan mordult hűséges kutyánkra fukar Juli néni . . .

S amikor megnőtt a legkisebb is végre, valamelyik nyáron az jutott eszébe, hogy a falu tornya, földje, háza hívja s elbucsuzott, elment, keservesen sirva görnyedt Juli néni . . .

Amit összegyűjtött egész életében, az eklézsiára ráíratta szépen, aranyos sírkövet vásárolt magának lefeküdt és meghalt egy nyári vasárnap boldog Juli néni . . .

Szóvalan, mogorva, horvát-szavu néne, huszonnégy évig volt a házunk cselédje, zsörtölődő zsarnok, palánták dajkája áldja meg az Isten, mindörökké áldja áldott Juli nénit . . .

Gyula diák.

Lázár Lajos

könyvkereskedése megnyilott.

Feketesas-utca 17. szám.

ÚJ ÉLET a legmagyarabb hetilap!